

Til

Nærings- og fiskeridepartementet

Vår dato: 20.12.2024

Høring av overordnet konsekvensvurdering av havbruk til havs - Trænabanken, Frøyabanken nord og Norskerenna sør

Sjømat Norge viser til høringsbrev av 22.10.2024 fra Nærings- og fiskeridepartementet med konsekvensvurdering av for havbruk til havs og takker for muligheten til å gi våre kommentarer til utredningen. Det er en egen faggruppe i Sjømat Norge for aktører med ambisjoner for realisering av havbruk til havs. Gruppen som består av Utror, Viewpoint, Salmar Aker Ocean, Subfarm, Cermaq og Aquastructures, har gitt innspill til høringsvaret.

Oppsummering:

- **Verdiskapning og matproduksjon**

Denne konsekvensutredningen er en viktig milepæl i arbeidet med å utlyse områder til havs, og regjeringens mål om økt bærekraftig vekst i havbruk. Rapporten gir et tilstrekkelig grunnlag for å gå videre med utlysning av områder. Å satse på havbruk til havs er en naturlig videreutvikling for Norge som havbruksnasjon. Det representerer store områder med gode miljøbetingelser til å øke produksjonskapasiteten av sjømat, et viktig bidrag til å møte den globale etterspørselen og mer bærekraftig matproduksjon og global matsikkerhet. Havbruk til havs har potensial til å skape betydelig økonomisk verdiskapning¹. Det vil bidra til økt eksportinntekt, nye arbeidsplasser og styrking av Norges posisjon som en ledende sjømatnasjon².

- **Egnede områder for lakseoppdrett**

Frøyabanken nord og Trænabanken har svært gunstige miljøforhold for lakseoppdrett. Disse områdene bør prioriteres i tilretteleggingen for havbruk til havs. Havstrømmer der ute vil spre organisk materiale over store områder for nedbrytning og næring til andre organismer. Havbruk til havs starter med blanke ark, og må utvikles med helhetlige planer for arealbruk. Som DNV påpeker tydelig i rapporten er det avgjørende å etablere god biosikkerhet gjennom en strategisk områdeorganisering. For å sikre best mulig biosikkerhet og miljøtilpasset drift er det nødvendig med utlysning av tilstrekkelig store arealer og fleksibilitet i plasseringen av

¹ https://stiimaquacluster.no/wp-content/uploads/2020/12/Rapport_2020_Verdiskapingspotensiale-og-veikart-for-havbruk-til-havs_hovedrapport.pdf

² <https://www.menon.no/wp-content/uploads/2023-131-Verdikjedeanalyse-av-havbruk-til-havs.pdf>

anleggene. Dette vil muliggjøre etablering av produksjonsklynger og brakkeleggingssoner som kan tilpasses strømforhold, teknologi og lokale naturforhold. Ved å unngå detaljregulering av plassering og drift, kan aktørene tilpasse seg strømforhold, teknologi og naturforhold, noe som er avgjørende for en bærekraftig og økonomisk levedyktig drift.

Det må legges til rette for at slike vurderinger kan gjøres i søknadsprosessen, basert på aktørenes planer for teknologi og produksjonstilnærming. Selv om det utlyses store områder vil kun mindre deler av dette være prosjektområde, med enda mindre beslag av areal for selve anleggene.

- **Risikovurdering for villaksbestandene**

Offshore havbruk bør vurderes ut fra sine unike forhold, teknologi og driftspraksis, og ikke som en oppskalering av kystnært oppdrett. Konsekvensvurderingen bygger på en tilnærming fra kystnært oppdrett med høyere intensitet, som vi mener gir et feilaktig bilde av risikofaktorer for offshore. Rømming vurderes i rapporten basert på maksimalt skadepotensial, uten å skille mellom regulær drift og akutte hendelser. Selv om anlegg til havs ikke garanterer lusefri produksjon forventes det mye mindre lusepress i forhold til kystnært. Avlusning er den operasjonen med desidert størst risiko for rømming, som det forventes vil være vesentlig mindre behov for til havs. Det tekniske regelverket for akvakulturanlegg til havs setter også strenge krav til et høyt kontroll- og sikkerhetsnivå.

- **Metode for overordnet konsekvensvurdering**

Det er lagt opp til en todelt prosess for konsekvensvurdering ved tildelingen av områder for havbruk til havs, den overordnede med fokus på oppsummering av eksisterende faggrunnlag og den prosjektspesifikke konsekvensvurderingen. En tydeligere avgrensning i utredningsprogrammet for overordnet konsekvensvurdering ville vært gunstig for arbeidet med utredningen og arbeidsfordelingen i senere faser av prosessen. De biologiske produksjonsforholdene, fiskehelse og HMS som rapporten nevner, bør belyses videre i konkurransen og prosjektspesifikke konsekvensvurderinger. Vi ser frem til å høre aktørenes teknologivalg, produksjonsstrategier og biosikkerhetsløsninger til områdenes særskilte forhold, som risikoreduserende tiltak i denne fasen av prosessen. Der veilederen for konsekvensvurdering ikke passer, bør metoden tilpasses næringen. Inspirasjon fra lignende arbeid i andre næringer, som vindkraft til havs, kunne vært nyttig.

Kommentarer til høringen

Vi ser den gjennomførte overordnet konsekvensutredningen av de tre områdene Norskerenna sør, Frøyabanken nord og Trænabanken som et viktig steg videre for etablering av havbruk til havs. Konsekvensutredningen gir tilstrekkelig grunnlag for å gå videre med prosessen for utlysning av områdene. En tydeligere avgrensning i programmet for utredningen, til å sette søkelys på oppsummering av eksisterende faggrunnlag ville vært hensiktsmessig for utbyttet av arbeidet og arbeidsfordelingen i senere faser av prosessen med havbruk til havs. Mye av de biologiske produksjonsmessige forholdene som rapporten viser til mener vi utgjør de tema som skal bli belyst i den videre prosessen for konkurransen og prosjektspesifikk konsekvensvurdering. Der hvor veileder for utredningen ikke passer til næringen burde det vært gjort endringer i metode. Inspirasjon fra tilsvarende arbeid for andre næringer, eksempelvis metode for konsekvensutredning av vindkraft til havs, kunne med fordel vært brukt i prosessen. Rapporten gir en positiv vurdering av områdene Frøyabanken nord og Trænabanken, men vi håper alle de

konsekvensvurderte områder tas videre for utlysning og konkurranse med sikte på å la aktørenes adressere mulige løsninger og avbøtende tiltak i søknadsprosessen på de utfordringene som belyses i rapporten. Dette kommer vi nærmere inn på i høringssvaret som følger.

Miljøforholdene i Frøyabanken nord og Trænabanken peker seg ut som svært gunstige for lakseoppdrett, med temperatur- og strømforhold som legger til rette for god fiskevelferd og lav dødelighet. Disse områdene har stort potensial for å bidra til økt bærekraftig matproduksjon fra havet og redusere klimagassutslipp forbundet med det globale mat systemet vi har i dag. En av de største utfordringene i dagens matproduksjon er konkurransen mellom mat og energi om landarealer. Ifølge en artikkel fra FN³, fører økt etterspørsel etter bioenergi til høyere matpriser. Ved å flytte matproduksjonen til havs, kan vi redusere denne konkurransen og frigjøre landarealer til andre formål.

For å sikre en god oppstart og koordinering bør myndighetene etablere en tydelig ressursforvalterrolle for havbruk til havs. Havbruk til havs må integreres i det ordinære forvaltningssystemet for havområdene, i samspill med andre fremvoksende havbaserte næringer. Fiskeridirektoratet bør få et tydelig ansvar for den overordnede ressursforvaltningen, mens Havindustritilsynet gis ansvaret for tilsyn med sikkerhet og miljøpåvirkning. Mattilsynet bør håndtere spørsmål knyttet til smittespredning og biosikkerhet. En slik rollefordeling vil legge til rette for en helhetlig og samordnet forvaltning av havområdene, i tråd med etablerte prinsipper og praksis for havbaserte aktiviteter.

Den samfunnsmessige verdien ved realisering av denne nye næringen er ikke belyst i rapporten. Dette mener vi også bør inngå i utredningen. Verdikjedeforvalterrollen for havbruk til havs som Menon publiserte på oppdrag av blant annet Biomarint Forum og Sjømat Norge vurderer potensiell verdiskaping for havbruk til havs⁴. Et konservativt anslag for produksjonskapasiteten er 480 000 tonn årlig produksjon ved full drift. Dette tilsvarer omtrent en tredjedel av dagens kystnære produksjon. Ved full produksjon kan havbruk til havs generere en årlig verdiskaping på rundt 14 milliarder kroner og en sysselsetting på 7 400 arbeidsplasser i en helhetlig verdikjede. Det vil være særlig høy sysselsetting i konstruksjonsfasen og i tilknyttede næringer som smoltproduksjon, slakteri og videreforedling. Det samlede investeringsbehovet for å realisere denne verdiskapingen er estimert til rundt 100 milliarder kroner, fordelt på utvikling og konstruksjon av anlegg, samt investeringer i smoltanlegg, brønnbåter og andre nødvendige fasiliteter. Havbruk til havs vil også dra nytte av Norges erfaring med offshore teknologi fra olje- og gassindustrien

For å lykkes med denne satsingen, er det avgjørende at områdene som lyses ut er tilstrekkelig store. Det vil tillate at aktørene i den videre prosessen for tildeling av areal kan forme effektive biosikkerhetstiltak som branngater og brakkleggingssoner, og gi mulighet for en skalerbar, økonomisk helårlig drift. Dette strategiske biosikkerhetsarbeidet ved organiseringen på områdenivå er noe DNV også vektlegger tydelig i rapporten. Selv om det utlyses store områder vil kun mindre deler av dette være prosjektområde, med enda mindre beslag av areal for selve

³ <https://www.un.org/en/chronicle/article/where-food-and-energy-compete>

⁴ <https://www.menon.no/wp-content/uploads/2023-131-Verdikjedeforvalterrollen-for-havbruk-til-havs.pdf>

anleggene. Basert på oppdatert kunnskap gjennom søknadsprosessen vil aktørene kunne forslå en strukturering av området som gir best mulig utgangspunkt for bærekraftig utvikling, hensyn til andre næringer og ytre miljø. Oslo Economics og SINTEF Ocean har sett på produksjonspotensialet med ulike sikkerhetsavstander i sin rapport *Konsekvenser av havvind for havbruk til havs*⁵.

Utlysningsområdene bør være plassert så aktøren kan benytte samme infrastruktur til å betjene flere områder. Dette er sentrale faktorer for å danne et solid grunnlag for gode biosikkerhetsprinsipper og bærekraftig utvikling over tid. Dette bør også vurderes ut fra en samfunnsøkonomisk tilnærming. Det bør ikke utelukkes områder som overlapper med andre næringsinteresser til havs. Arealtildelingen må likevel ta særlig hensyn til fiskerinæringen, beskyttelse av marine reproduksjonsområder og sikre at fiskeflåten beholder tilgang til viktige fiskefelt. Avklaringer rundt mulig sameksistens vil være en del av prosessen før endelig tildeling av tillatelse. Samarbeid mellom myndigheter og ulike næringsaktører er avgjørende for å sikre best mulig ressursutnyttelse og verdiskaping. Det bør derfor opprettes et fora som gjennom systematisk og langsiktig samarbeid mellom myndigheter og næring, inspirert av lignende grupper for havvind og petroleum, kan diskutere utvikling av regelverk, standarder og former for sameksistens.

Dersom store nok arealer stilles til disposisjon, med minimum tre eller flere brakklegging soner og fleksibilitet til å plassere anleggene strategisk, vil aktørene kunne optimalisere plassering ut ifra grundige miljøundersøkelser som vil inngå i de prosjektspesifikke vurderingene. For å ivareta biosikkerheten er det avgjørende at områdene organiseres med miljøtilpassede produksjonsklynger og brakkleggingssoner, noe som gir både en bedre smittevernstruktur og mulighet til å kontrollere lusespredning innenfor områdene.

For at havbruk til havs skal lykkes er det avgjørende at reguleringen åpner opp for ulike typer løsninger både for teknologivalg, driftsstrategi og håndtering av biosikkerhet forutsatt at det settes klare funksjons- og effektkrav. Det bør derfor ikke settes egne krav til minimums utsettstørrelse på fisk, men se fiskevelferd og biosikkerhet til havs opp mot risikoen utsett av en større post-smolt utgjør for ivaretagelse av god livsløpskontroll. En bør ha en vitenskapelig tilnærming til brakkleggingskrav som imøteser både smittekontroll og behovet for forutsigbar produksjon sett over tid slik at det kan åpnes for anleggsspesifikk brakkleggingstid begrenset til en måned mellom utsett hvor all fisk inn – all fisk ut praktiseres, mens en stiller krav til en noe forlenget brakklegging minst hvert femte år som også vil skape rom for større vedlikeholds operasjoner. Overvåking og oppfølging av fiskehelse vil være avgjørende for å ivareta operatørens ansvar for dyrehold. Ansvar for overvåking og oppfølging av fiskehelse bør ligge hos operatørene, mens Mattilsynet bør ha tilsyns- og opplæringsansvar.

For kystbasert havbruk er det veldig utfordrende å få tillatelser til å justere plasseringen av lokaliteter for en mer hensiktsmessig sone struktur med tanke på biosikkerhet. Vi håper derfor at et nytt tildelingsregime for havbruk til havs vil ta hensyn til behovet for store utlysningsområder uten detaljert regulering av plasseringen av produksjonsenhetene. En slik fleksibilitet vil være en

⁵ <https://veiledere.nve.no/media/kqjbf5q/sku-fagutredning-havbruk-til-havs.pdf>

viktig suksessfaktor som muliggjør tilpasninger til strømforhold, tiltenkt teknologi, og hensyn til lokale naturforhold.

Vurderinger av lakselus og rømming

Rapporten legger stor vekt på rømming av laks og oppbygging av lakselus i sin risikovurdering av områdene. Risikovurderingen for lusesmitte fra kystnært oppdrett vurderes som høy, med mulighet for noe redusert risiko ved strategisk plassering av lokaliteter i områdene.

Konsekvensvurderingen baserer seg på drift og teknologi som anvendes i tradisjonelt kystnært oppdrett, og på de risikofaktorene som er forbundet med slik produksjon.

Vi vil gjerne nyansere dette risikobildet for lakselus og rømming som kommer frem i rapporten.

Risikovurdering av lakselus

Vi ønsker å påpeke at detaljgraden i den overordnede konsekvensvurderingen er for stor, og gir en feilaktig vurdering når den beskriver avbøtende teknologier mot lakselus som usikre.

Eksempelvis har godt over 200 nedsenkbare merder blitt tatt i bruk i næringen, og resultatene viser at full produksjonssyklus kan gjennomføres i områder med lakselus uten behov for lusebehandling. Videre forventes det en betydelig økning i bruk av nedsenkbare merder i fremtiden. Dette understreker at nedsenkbar drift er en fungerende og pålitelig teknologisk løsning i havbruk, sammen med flere andre teknologiske innovasjoner.

Videre vil vi fremheve at offshore lokalisering naturlig gir redusert smitterisiko fra kystnært oppdrett. Utredninger fra Havforskningsinstituttet viser at risiko for smittekontakt kan reduseres til lav risiko ved å plassere utlysingsområdene for havbruk til havs med tilstrekkelig avstand til det kystnære havbruket.

I tillegg åpner offshore oppdrett for muligheten til å tilrettelegge soneinndelinger som reduserer smittespredning innenfor området. Alle disse faktorene bidrar samlet til å redusere risikoen for oppblomstring av lakselus i havbaserte anlegg.

Risikovurdering av rømming

Rapportens vurdering av rømming baserer seg på hendelser med maksimalt skadepotensial og gjør ikke skille mellom regulær drift og akutte hendelser. Scenarioene i rapporten er på bakgrunn av dette på feil grunnlag. Disse forholdene hører hjemme i den prosjektspesifikke konsekvensvurderingen.

For å balansere det bildet rapporten etterlater vil vi fremheve følgende forhold:

1. Mindre håndtering av fisken:

I tradisjonelt oppdrett er avlusningsoperasjoner den største årsaken til rømming. Offshore forventes lavere smittepress, noe som vil redusere behovet for håndtering av fisken. Dette minsker risikoen for rømming betydelig.

2. Teknologi og systematikk:

Gjennom systematisk arbeid med standarder og veiledere for avlusning og not inspeksjon har antallet rømmingstilfeller i kystnært oppdrett blitt betydelig redusert de siste årene. Den samme metodiske tilnærmingen vil kunne benyttes i offshore oppdrett, kombinert med robuste teknologiske løsninger som ytterligere reduserer risikoen.

3. Kortere produksjonstid:

Offshore produksjonstider forventes å være kortere enn ved konvensjonelt oppdrett. Kombinasjonen av kortere produksjonstid, større minstestørrelse på fisken, og større maskestørrelser i merdene reduserer sannsynligheten for rømming.

4. Redusert påvirkning på villaks:

Lokalisering offshore gir mindre sannsynlighet for at rømt laks overlever eller når kysten, sammenlignet med rømming i fjorder. Dette reduserer risikoen for genetisk påvirkning på villaks.

5. Intensitet av oppdrett til havs

Risikovurderingen av rømming i rapporten skaleres også opp basert på en forventning at havbruk til havs representerer enheter med mange ganger flere fisk enn det vi kjenner fra oppdrett langs kysten. De fleste kjente konseptene med utvikling av havbruk til havs er basert på en helt annen filosofi og konsekvensene blir derfor overdimensjonert på et feilaktig premiss. Antall lokaliteter innenfor en brakkleggingssone vil også være færre en tilsvarende områder i kystbasert og derfor utgjøre en lavere intensitet av oppdrett på område nivå.

Nå som teknisk regelverk for akvakulturanlegg til havs også er på høring vil vi vise til det høye sikkerhetsnivået som kreves for anlegg til havs, som harmoniserer med forskrifter og regelverk i annen industrivirksomhet til havs. Dette vil bidra til å sikre anleggene til havs ytterligere mot rømming.

Vi forutsettes at arbeid med avbøtende tiltak og løsninger for de områdene der rapporten identifiserer alvorlig risiko knyttet til rømming og lakselus, er en sentral del av prosjektering og prosjekt spesifikk konsekvensvurdering (prosessen fra forhåndstilsagn til tillatelse). Rapportens modell for smittespredning og vannstrøm går kun ned til 60 meter og representerer dermed ikke forholdene ved nedsenkede teknologier. Vi savner også flere alternative modeller som kan gi et bedre grunnlag for lokalitetsstruktur og trygghet for aktørenes vurderinger av områdene. Igjen vil vi oppfordre til at myndighetene lar næringen komme med forslag til sone struktur og løsninger for områdene i de spesifikke prosjektvurderingene.

Det fremheves også at det kun er utført simuleringer fra utredningsområdene mot kystnære anlegg, og vi savner simuleringer som går i motsatt retning. En slik modell ville gitt verdifull informasjon til aktører som vurderer etablering i områdene.

Stegvis oppstart av områder

Sjømat Norge anbefaler en stegvis oppstart i de vurderte områdene, og at utlysningssområdene gis tilstrekkelig størrelse så næringsaktører får nødvendig rom til å gjøre tilpasninger basert på prosjektspesifikke konsekvensvurderinger. Enkelte arealavgrensninger kan være hensiktsmessige i forkant av utlysning, for å sikre høy miljøstandard, god sameksistens med andre havnæringer, og minimere risikoen for negativ økosystempåvirkning. Samtidig må slike avgrensninger ikke komme i veien for næringsaktørers mulighet til å etablere en lønnsom og bærekraftig drift gjennom hele verdikjeden over tid.

Videre anbefaler Sjømat Norge å begrense tildelinger til én aktør (selskap eller konsortium) per utlysningssområde. Samtidig bør det vurderes å åpne opp for flere utlysningssområder/blokker per konsekvensvurderte område, for å utløse nødvendig tilgang på areal til at flere godt kvalifiserte

aktører får mulighet til å komme i gang med sin HTH satsing. Dette vil bidra til å sikre tilstrekkelig satsing i tidlig fase som vil danne grunnlag for rask kompetanseutvikling, koordinert ressursutnytting av infrastruktur, samtidig som det tar ned risiko for at utviklingen av HTH mister fremdrift dersom en enkelt aktør ikke lykkes. Samlet sett vil dette bidra til god biosikkerhet, økt forutsigbarhet og effektiv fremdrift. Vi deler synet på at dette gir nødvendige rammer for å ivareta miljøhensyn og legge grunnlag for fremtidige investeringer.

Samtidig anerkjenner vi at en slik tildelingsmodell kan reise spørsmål knyttet til redusert aktivitet sammenlignet med et teoretisk potensial, samt risiko for lavere innovasjonstakt. For å balansere disse hensynene mener vi at modellen må evalueres og potensielt revideres i fremtidige tildelingsprosesser. Nøkkelmomenter for å oppnå en balansert tilnærming inkluderer:

1. **Fasevis tilnærming:** De konsekvensvurderte områdene vil kunne deles opp i flere utlysningsområder. Hvert enkelt område som lyses ut (utlysningsområde) bør begrenses til en aktør.
2. **Åpning av nye arealer:** Bruke erfaringer fra første fase i områdeseleksjon, konsekvensvurdering, tildeling og drift aktivt i prosessen med å konsekvensvurdere og åpne nye utlysningsområder, på allerede overordnede konsekventvurderte områder og nye havområder.
3. **Krav til aktivitet:** Innføre krav til fremdrift og produksjonsomfang for å sikre at områder blir utnyttet. Dette for å sikre at en aktørs kontroll i et område ikke fører til lav aktivitet.
4. **Støtte til konsortium-modeller:** Oppfordre til samarbeid mellom flere aktører i samme område gjennom konsortier, for å sikre koordinert drift og bredere deltagelse i utviklingen av havbruk til havs.

Vi mener det må være sterkt fokus på å forebygge rømming og minimere genetisk påvirkning på villaks. Dette forutsetter høy teknisk standard og robuste overvåkningssystemer. En god lokalitetsstruktur, med strenge krav til biosikkerhet og produksjonspraksis, er avgjørende for å holde smittepresset lavt og beskytte villaks og andre marine organismer.

Kommentarer til de vurderte områdene

Sjømat Norge har noen overordnede kommentarer til de vurderte områdene, men henviser til medlemmene i Sjømat Norge sin faggruppe for havbruk til havs sine egne høringssvar for mer detaljert vurdering om hvilke arealer som bør utlyses.

Trænabanken og Frøyabanken Nord har ideelle miljøforhold for oppdrett og bør prioriteres for videre tilrettelegging av havbruk til havs. Mulig påvirkning på villaks trekkes frem for begge områdene, men som diskutert i høringssvaret mener vi grunnlaget for disse scenariene feil og noe som adresseres i senere prosess.

For Trænabanken er koraller og sjøfugl er utpekt som særlig sårbare. Det er i liten grad redegjort for sensitivitet av mulig påvirkning.

I helhetlige forvaltningsplaner for de norske havområdene som ble behandlet i Stortinget tidligere i år, slås det fast at vern av særlige verdifulle og sårbare områder ikke skal gi direkte virkninger i form av begrensninger for næringsaktivitet, men signaliserer viktigheten av å vise

særskilt aktsomhet i disse områdene. Videre står det at aktivitet skal foregå på en måte som ikke truer områdenes økologiske funksjoner eller naturmangfold. Vi håper denne tilnærmingen gis støtte i vurderingen av området. Påvirkning må overvåkes og dokumenteres gjennom aktørens sikkerhetsstyring.

Rapporten viser for **Frøyabanken Nord** til en strategi for utsett i generasjonssoner for å redusere smittekontakt. Eksempelet viser utsett i deler av året som vil være vanskelig i praksis, på grunn av værforhold til havs i første og andre kvartal. Vi mener produksjonstekniske aspekter ikke hører hjemme i overordnet konsekvensvurdering, men i de prosjektspesifikke vurderinger, og ber om at dette feilaktige eksempelet ses bort ifra, med fjerning av tilhørende figur.

Rapporten belyser flere utfordrende forhold for **Norskerenna Sør**. Selv om området ikke bør prioriteres for tilrettelegging, mener vi det bør vurderes alternativer for bruk også av dette området.

Avslutningsvis vil vi anbefale at det åpnes for aktørens innspill til løsninger og avbøtende tiltak for å møte rapportens identifiserte utfordringer, særlig rundt rømming og lakselus, slik at næringens erfaring og teknologiske fremskritt kan bidra til en balansert og realistisk vurdering av risikobildet for havbruk til havs. Flexibilitet og store nok utlysningsområder uten detaljregulering vil være sentrale suksessfaktorer, og en tillatelsesstruktur som gir rom for tilpasning til spesifikke teknologier og miljøforhold.

Vi takker for muligheten til å gi innspill, og ønsker lykke til med det videre arbeidet med.

Vennlig hilsen
Sjømat Norge